

Jobat

Weekblad over en voor werk, met de beste jobaanbiedingen www.jobat.be

Het Nieuwsblad

DE GENTENAAR

‘Binnen vijf jaar lachen we de iPhone uit’

Duco Sickinghe,
CEO Telenet

RUZIE OP KANTOOR

‘Stress maakte me agressief’

blz. 9

HANDMADE

Zij doen alles zelf

blz. 4

DE MAN VAN

Christel Cabanier

blz. 10

+ **5.713** jobs op jobat.be

Jobs in Gezondheid & Social Profit vanaf blz. 18

Tekst: Katrien Stragier / Foto's: Ivan Put

(Hand)Made in Belgium

Net nu veel ambachten op sterven na dood lijken, herontdekken meer en meer jongeren de charme van handgemaakte spulletjes. Niet alleen om te kopen, maar ook om te maken en er zelfs hun brood mee te verdienen. "Mijn kantoorjob weer oppikken? Nee, bedankt."

Ondanks een artistieke opleiding belandde Cindy Iwens als bediende op de productieplanning bij een staalbedrijf. "Ik koos voor zekerheid, maar ging langzaam dood in die job", zucht ze. "Tijdens mijn zwangerschapsverlof hield ik me bezig door broches te maken geïnspireerd op tekenfilms en de *fifties*, een beetje retro. Die ben ik beginnen verkopen in een winkeltje van enkele vriendinnen. Ze sloegen enorm aan, vandaar dat ik ermee verder doe." Onder het label *Lovely Mariquita* biedt Cindy intussen ook handgemaakte kledij aan voor kinderen en volwassenen. "Voor kleding kan je iets meer vragen dan voor een

klein accessoire. Nochtans neemt een broche maken makkelijk twee uur in beslag. Het is héél arbeidsintensief om alles van a tot z met de hand te maken. Maar ik ben te trots om me tevreden te stellen met een confectieafwerking. Bovendien zijn het allemaal unieke stukken. Daar betalen mensen graag een extraatje voor." De crisis voelt Cindy dan ook niet. "Integendeel. Momenteel ben ik in loopbaanonderbreking en doe ik dit als zelfstandige in bijberoep. Maar tegen de zomer ben ik fulltime zelfstandig. Ik zie mij niet meer de draad oppikken van mijn kantoorjob." Ook architecte Dominique Dufait maakte van handmade spulletjes een tweede carrière. "Als architect was ik al artistiek bezig. Maar dat bleef bij ontwerpen en ik wou ook dingen maken." Uiteindelijk zijn dat handtassen geworden, die ze sinds een jaar onder het merk *b-used* te koop aan-

biedt. "Die naai ik volledig met de hand. Machines komen er niet aan te pas. Het leer dat ik gebruik, is daar te dik voor. Ik heb er zelfs geen elektriciteit voor nodig." De techniek onder de knie krijgen, bleek echter niet evident. "Er zijn niet veel plaatsen waar je het echte ambachtelijke werk nog kan leren. Ik ben er tien jaar mee bezig geweest om de juiste techniek en materialen in de vingers te krijgen."

Eigen kindje

Een tas maken is voor Dominique op zich een werk van lange adem. "Aan één exemplaar ben ik toch een week bezig. Sommige stukken leer kleur ik immers ook zelf, die moeten dan nog drogen... Echt rendabel is dat niet. Ik kan er momenteel zeker nog niet van leven, daarvoor is de winstmarge te klein. Mijn prijzen schommelen tussen de 300 en 460 euro. In vergelijking met het

Roos Vandekerckhove maakt sjals, schoenen en handtassen. "Ik zou meer verdienen door mijn sjals in productie te brengen, maar dan verlies ik de feeling met mijn product."

Veerle Van Overloop in haar keramiekatelier: "Ik heb ooit een klok gebruikt om te meten hoelang ik aan één stuk werk. Dat doe ik nooit meer. Veel te demotiverend (lacht)."

werk dat erin kruipt, is dat niet zo veel. Vandaar dat ik mijn job als architect nog niet opgeef. Maar ik zit wel veel te naaien op bureau. Of ik werk een tas af op de bank terwijl mijn kinderen aan het sporten zijn. Je stopt er veel van jezelf in."

Dat geldt ook voor het servies dat Veerle Van Overloop maakt. Om den brode werkt ze halftijds in de bibliotheek van de Karel de Grote-Hogeschool in Antwerpen. Geld dat welgekomen is om in haar keramiekatelier *Fou de Feu* te stoppen. "Een jaar geleden heb ik de stap gezet om met dit atelier te beginnen. Vanzelfsprekend was het niet. Je moet ontzettend veel investeren. Alleen al een keramiekoven kost stukken van mensen. Bij de elektriciteitsrekening is het ook altijd even slikken. Maar op een gegeven moment haalde ik niet zoveel voldoening meer uit mijn job aan de hogeschool. Op zich was dat fijn werk, maar het was niet mijn eigen kindje." Die band heeft ze wel met haar atelier. "Ik kies alles zelf van het ontwerp tot de technieken. Maar het is niet altijd zo romantisch, hoor. Sommige mensen stellen zich scènes als in *Ghost* voor, maar meestal zit ik hier in mijn eentje hard te zwoegen. En als ik een grote bestelling krijg, moet ik soms tot 's nachts doorwerken om alles op tijd klaar te krijgen. Buiten alle verwachting, was er meteen veel belangstelling van winkels. Dat is natuurlijk positief, maar je moet al die stukken natuurlijk ook kunnen maken. En daar een correcte prijs op plakken. Daarom pols ik regelmatig bij vrienden wat zij voor een kopje of een bord zouden

neertellen. Zij kunnen mijn stukken beter naar waarde schatten omdat ik er zelf te sterk bij betrokken ben. Ik heb ooit een klok gebruikt om te meten hoelang ik precies aan één stuk werk. Dat doe ik nooit meer. Veel te demotiverend (lacht). Als je dan ziet hoeveel je per uur eigenlijk verdient ... Da's belachelijk weinig."

In de vuilbak

Aangezien vergissen menselijk is, kan er bij het maken van een stuk ook een ander fout lopen. "Onlangs heb ik twee volle ovens keramiek in de vuilbak moeten kieperen. Net voor een deadline. Ik had een foutje gemaakt in de bewerking. Ik heb al die tassen tegen de muur gesmeten. Maar je moet je snel over die frustratie heen zetten. Niet alle klanten begrijpen ook even goed hoeveel werk er in het maken van handgemaakte spullen kruipt. Je ben er echt dag en nacht mee bezig."

Bij Roos Vandekerckhove mag je dat laatste letterlijk nemen. Zij woont in haar textielatelier tussen de breimachines en de weefgetouwen. "Ik heb grafische vormgeving gestudeerd, maar breigoed sprak me meer aan. Ik zie graag iets groeien van begin tot eind. Ik heb ook het geluk gehad om vakmensen tegen te komen die me de technieken konden leren. Natuurlijk maak je af en toe fouten en vloek je wel eens op jezelf. Maar zo kom je ook op nieuwe ideeën die je in een volgend ontwerp kan gebruiken. Bij een volledig machinaal proces heb je dat niet." Omdat een sjaal weven zo tijdrovend is,

probeert Roos motieven te ontwerpen die tijdloos zijn. "Ik zoek naar motieven die langer meegaan dan een seizoen, wat eigenlijk indruist tegen de snelheid waarmee de mode verandert." Zou ze ooit overwegen sjaals op grotere schaal in productie te brengen? "Als de kwaliteit gegarandeerd blijft misschien wel. Het zou ook gemakkelijker zijn om er mijn brood mee te verdienen. Maar de productie volledig uit handen geven en enkel maar ontwerpen, zou ik niet kunnen. Ik wil de voeling met mijn product niet verliezen. Het is ook heel bijzonder om te zien dat andere mensen bewondering hebben voor iets dat je zelf gemaakt hebt. Een tijdje geleden zag ik op café een meisje met een van mijn sjaals aan. Ze deed die sjaal voorzichtig uit en legde die met veel zorg op haar stoel neer. Er sprak echt respect uit voor het werk dat ik erin gestoken had. Dat doet je toch iets."

Onbetaalbaar

Om een evenwicht te vinden tussen ambacht en commercieel succes, combineren sommigen handgemaakt met machinale productie. Juweelontwerpers Ludovik Colpaert en Flor Janssens namen zich van bij de start van *Atelier 11* in 2000 voor om beide te verzoenen. In het begin zag Ludovik zich nog genoodzaakt bij de klussen in de horeca en werkte Flor in de verkoop. Maar intussen worden hun juwelen in meer dan tien landen verkocht, van IJsland tot Korea. "Als we alles helemaal met de hand maken, worden onze juwelen onbetaalbaar. Vandaar dat sommige onder-

delen, zoals bijvoorbeeld een simpele zilveren ketting, machinaal gemaakt zijn. Er zijn ook onderdelen waar we een mal van maken zodat we verschillende stuks kunnen afgieten", vertelt Ludovik. "Maar er zijn veel elementen in onze ontwerpen die technisch gezien niet machinaal kunnen en die we wel met de hand moeten maken. Moest dat wegvallen, zou het werk voor ons ook een stuk minder interessant worden."

Dat het niet eenvoudig is om van handmade je inkomen te maken, weet ook Mieke De Winter. In haar winkel Mieke kon je aanvankelijk heel wat spulletjes vinden die ze zelf gemaakt had. "Ik maakte zelf jurken, schorten enzovoort. Maar eens de winkel goed en wel draaide, bleef er niet veel tijd over om nog zelf spullen te maken. Of ik moest iemand extra aannemen. Uiteindelijk vond ik het leuker om met de zaak bezig te zijn en spullen van anderen te verkopen. Sommige zijn handmade, andere niet. Dat laat een ruimer aanbod en meer gevarieerde prijzen toe. Een handgemaakte jurk kost al snel 200 euro. Dat lijkt veel, maar als ik bedenken dat de ontwerper een ontwerp moet maken, stof moet kopen en alles in elkaar moet steken, vraag ik me soms af hoe hij of zij daar iets aan verdient." Niettemin verwacht Mieke dat we het einde van de handmade-rage nog niet gezien hebben. "Originele, goedgemaakte spullen vullen een leemte. Een chique plasma-tv geeft status, maar is zeer vervangbaar. Dat geldt niet voor een handgemaakte halsketting of jurk, waarmee je jezelf ook nog eens een eigen stijl geeft."

Veerle Van Overloop: "Om een prijs op mijn kopjes te plakken, pols ik bij vrienden wat zij ervoor zouden betalen."